

dresens scenografi er både klart definert og rik på detaljer og kontraster.

Mange overganger mellom det grå VU (Verden Utenfor) og det hvite og vakre Snøfall, med marerengshus og løkkupler, kamufleres med Henrik Skrams atmosfæriske og melodiske musikk (blant annet en nydelig vuggesang og flotte korsatser). Oslo Nyses berømte heis presenteres for full maskin.

Lille, foreldreløse Selma (utmerket formet av Emilie Mordal) har i seks år bodd hos naboen Ruth (Helle Haugen). Hun ønsker seg familie til jul, selv om hun ikke tror på Julenissen.

Selma faller gjennom et skap og ender i Snøfall, der det viser seg at nettopp Julenissen er bestefaren hennes. Trond Høvik er selve innbegrepet av både godslig julenisse og bestefar. Selma er altså halvt nisse og får plutselig en diger og kjærlig familie.

Men Ruth savner henne forfer-

➤ **Veksler mellom melankoli, lengsel, humor for alle aldre og fellesskaps- og juleglede**

Johannes Joner som IQ og Ida Elise Broch som den boklærde Frida.

delig, og Haugen former hennes savn med tilknappt følelse. Når forsvarsverket hennes til slutt bryter sammen, bryter omtrent salen sammen med henne også. Men i mellomtiden er det dukket opp hyggelige nye naboer, og Tarjei Sandvik Moes nabogutt Håkon får henne gradvis til å tå opp. Moe utmerker seg med god replikk og karaktertegnning.

Vampyren Vermeli

Imens skal det skurke seg til i Snøfall. Peter Vermelis gledesdrenpen-

de og vampyrinspirerte Winter lurert Julenissen ut i den skumle skogen der sovetåken hersker, og overtar butikken. Winter liker ikke julegleder eller julestøy, og absolutt ikke barn.

Under hans diktatorledelse blir Snøfall nesten like grå som VU.

Selma og hennes venner Frida og Pil drar inn i den farlige skogen for å redde både Julenissen og julen. Jeg avslører vel ikke for mye om jeg sier at det ender godt. God jul!

Mona Levin

FOTO: LARS OPSTAD

Fatoumata Diawara imponerte stort under Oslo World torsdag.

Fred, kjærlighet og uhemmet dans med Fatoumata Diawara

Konsert verdensmusikk Fatoumata Diawara

Cosmopolite
Oslo World-festivalen
500 publikummere (utsolgt)

6 Diawaras konsert ble et minne for livet.

Fatoumata Diawara har i løpet av det siste tiåret etablert seg som en av de mest interessante stemmene innen den såkalte verdensmusikken. Diawara, som også er en suksessfull skuespiller, vokste opp i Elfenbenskysten med maliske foreldre og har en rik musikkarv å bygge på.

Uttrykket hennes blander den vestafrikanske musikktradisjonen med impulser fra vestlig popmusikk. En blanding som fungerer særdeles godt.

Publikum på kroken

Samarbeid med velkjente navn som Bobby Womack, Tony Allen og Damon Albarn har eksponert Diawara for et bredere publikum. Dette merkes i den sitrende stemningen i det utsolgte konsertlokalet.

Festivalsjef Alexandra Archetti Stølen entrer scenen for en kort introduksjon. Folk ser forventningsfullt fremover, og summingen avtar. Fatoumata Diawara går smilende på scenen sammen med sitt band bestående av bass, trommer, gitar og keyboards.

Allerede i løpet av de første minuttene får hun vist bredden i den følsomme stemmen, mens bandet sakte bygger opp. Tilskuerne biter øyeblikkelig på kroken.

Dynamisk flyt

Diawaras musikk fremstår ved første lytt som lett og ledig. En behagelig opplevelse med ekstremt god flyt. Men når man lytter nærmere, kommer de virtuose aspektene frem. Gitarspillet hennes er magisk, med drømmende melodilin-

➤ **Gitarspillet hennes er magisk, med drømmende melodilinjer og noen saftige soloer som drivkraft**

jer og noen saftige soloer som drivkraft. Oppbygninger og forløsninger kommer på rekke og rad.

Rytmeseksjonen gjør en storartet jobb med å bringe frem dynamikken i komposisjonene. Det er få som står stille under seansen, og jeg har sjelden sett et norsk publikum danse så uhemmet. Sånt er kult.

Musikalsk vekkelsemøte

Med «Kokoro» begir bandet seg ut i det dypere lydbildet. Låten representerer en afrikansk væremåte, ifølge Diawara, som også understreker at vi alle er like, samtidig som vi må godta forskjeller. Hun kommer med slike filosofiske introduksjoner til flere av låtene og blir møtt av entusiastiske tilrop. Det er som å være på et vekkelsemøte med «peace and love» som mantra, uten at det blir kleint eller virker påtatt.

Det er en avvæpnende nærhet i scenepersonligheten hennes, drevet av et tilsynelatende utømmelig energilag. Publikumskontakten er slående. Temaer som rasisme og kvinners kamp i musikkbransjen setter låtene i en større sammenheng, mens hun danser rundt og leker med vokalen.

Det synges på språket bambara uten at budskapet går tapt. Musikk er tross alt et universalt språk. Avmålte fraseringer og vektlegging av enkeltlinjer gjør at stemmen blir en naturlig del av lydbildet. Det lyder fantastisk.

Ekstatisk avslutning

Mot konsertens slutt får vi godbiter som «Sowa», med allsang og enda mer dans. Ville soloer viser musikernes talent, uten at det noen gang føles oppstykket.

Når lokalet fylles med kjærlighet og svettelukt etter musikernes eksodus, bringer en runde med trampeklapp og jubel gjengen tilbake for et ekstrandnummer av en annen verden.

Det hele ender med dansende publikummere på scenen i en ekstatisk seanse som gir bakoversveis selv til en småkynisk anmelder.

«Vi burde åpne grensene og dele!» lyder det fra scenen. Det er vanskelig å være uenig. I morgen tidlig har folk kanskje rotet seg tilbake inn i systemet, men de har i hvert fall fått et minne for livet.

Eivind August Westad Stuen